

INGEZONDEN.

De Redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

NOG EENS „ONTLUIZING”.

In ons artikeltje in het *N. T. v. G.* van 25 Mei jl., bldz. 1987, hebben wij gewezen op het thans meest dreigende gevaar voor de volksgezondheid. Bij het bespreken van het luizengevaar werden daarbij enkele *principes* tot ontluizing aangegeven.

Dr. ir. M. F. DE BRUYNE uit Rotterdam, een autoriteit op dit gebied, is zoo vriendelijk geweest, ons er op te wijzen, dat de lucht in vele ontsmettingsovens niet of zeer moeilijk op de daartoe vereischte temperatuur is te brengen. In het bijzonder zij er nog eens aan herinnerd, dat ook het indringen van warmte in de kleeren soms verrassend moeilijk tot stand komt.

Onder verwijzing naar het inmiddels aan alle geneeskundigen gezonden vlugschrift van het Instituut voor Praeventieve Geneeskunde: „De bestrijding van kleeerluizen”, vestigen wij gaarne de aandacht op deze aanvullende opmerking van Ir. DE BRUYNE.

Utrecht, 13 Juli 1940.

J. P. BIJL.

CH. G. J. DORNICKX

H. W. JULIUS.

EPANUTINE BIJ EPILEPSIE.

De bijdragen van KLESSENS en DEKKERS, en van KLESSENS (zie no. 84 van dezen jaargang) mogen met de volgende ervaring worden aangevuld.

Patiënte A, thans 19 jaar, had in 1936 haar eerste typisch-epileptische toeval; met groote tusschentijden een herhaling; in 1939 veel absences. Neurologisch onderzoek (clinisch) bracht geen localiseerbare afwijkingen aan het licht. Phenobarbital, broomzouten, borax werkten weinig uit. Februari 1940: viermaal 100 mG. epanutine: geen resultaat; daarenboven des avonds 100 mG. phenobarbital: geen resultaat. Einde Maart 1940 werden er 20 capsules epanutine (van 100 mG.) vermist na een nacht, waarin een langdurige bewustzijnsstoornis was voorgekomen; de patiënte was verward, suf, onhandelbaar; herstel volgde na eenige dagen bedrust. Sindsdien is zij, met tweemaal 100 mG. epanutine plus 40 mG. phenobarbital, zonder aanvallen, en zonder de overige — hier niet vermelde — epileptische verschijnselen. Heeft hier een onwillekeurige vergiftiging met epanutine gunstig gewerkt?

Amsterdam, 13 Juli 1940.

C. T. VAN VALKENBURG.

EEN VRIENDELIJK VERZOEK.

Bij de verwoesting van het Middelburgsche Stadhuis ging het Gemeente-archief verloren. De eenige lichtzijde bij dit onherstelbare verlies is, dat van oudsher tot in onzen tijd, uit dat archief publicaties in druk zijn gegeven door hen die daar met liefde en eerbied hebben gewerkt. Wat de groote publicaties betreft uit de latere jaren, zij het voldoende hier te wijzen op het werk van den onvolprezen H. M. KESTELOO, destijds secretaris van Domburg, die in de jaren tusschen 1881 en 1902 in een jaarboek van het Zeeuwsch Genootschap der Wetenschappen (Archieven, vroegere en latere mededeelingen enz. getiteld) de Stadsrekeningen van het begin, 1365, tot 1810 heeft beschreven. Dit reusachtige werk strekt niet alleen de nagedachtenis van dezen onvermoeiden onderzoeker tot eer, maar, vooral nu, eveneens het Zeeuwsch Genootschap dat deze uitgave mogelijk maakte. Niet minder dankbaar zijn wij den Gemeente-archivaris dr. W. S. UNGER, die in de reeks der *Rijks Geschiedkundige Publicatiën* in drie forsche deelen, tusschen 1923 en 1931, de „*Bronnen tot de geschiedenis van Middelburg in den Landsheerlijken Tijd*” bewerkte en deed verschijnen.